Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 082 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. LAUWENS**
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

Gelet op de pleitnota van 14 juli 2026 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.06.2025 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Op 02/06/2025 verneemt de politie dat een voertuig Land Rover op de openbare weg rondrijdt zonder kentekenplaten, Het voertuig rijdt schijnbaar met hoge snelheid en onder meer ook over de trambedding op de Leien. Wanneer de politie het voertuig aanmaant om te stoppen, neemt deze de vlucht. Bij dit alles werden verschillende voertuigen beschadigd. Uiteindelijk rijdt het voertuig zich vast in wegenwerken in de Lang Beeldekensstraat die hij tegen richting in ingereden. Betrokkene wordt aangetroffen als passagier in het voertuig. Hij verklaart meegereden te zijn met medeverdachte die hij kort voordien zou hebben ontmoet. Hij zou onder invloed geweest zijn van alcohol en drugs. Het voertuig blijkt gestolen te zijn te Wommelgem, […] 207 waar het op een oprit van een garage gestald was. De autosleutels bevonden zich in een werfcontainer, waarvan de deur volledig uit het frame werd gehaald. Voor zover bewezen getuigen de ten laste gelegde feiten van een ernstige normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Overigens ondermijnen dergelijke feiten het veiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan warden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13 In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 16.07.2025 en op 19.02.2026, heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België, maar wenst er geen info over te geven. Hij heeft geen medische problemen maar is niet akkoord met een terugkeer naar. Marokko omdat hij er problemen heeft die hij niet wil specifiëren. Betrokkene vroeg asiel 5 aan in Spanje. Hij heeft er zijn tante. Hij wenst terug te keren naar Spanje. Wat zijn familie betreft die volgens zijn verklaringen in België wonen en waarover hij geen informatie wilt geven, stellen we vast dat de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten warden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat een deel van zijn familie op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Spanje op 29.07.2021, in Zwitserland op 29.04,2024, in Nederland op 10.10.2024 en in Duitsland op 07.06.2024. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarife, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991,§ 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie In zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74113.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 10: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 7 maanden (verklaringen van 16.07.2025) in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15112/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Spanje op 29.07.2021, in Zwitserland op 29.04.2024, in Nederland op 10.10.2024 en in Duitsland op 07.06.2024. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde; Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.06.2025 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Op 02/06/2025 verneemt de politie dat een voertuig Land Rover op de openbare weg rondrijdt zonder kentekenplaten. Het voertuig rijdt schijnbaar met hoge snelheid en onder meer ook over de trambedding op de Leien. Wanneer de politie het voertuig aanmaant om te stoppen, neemt deze de vlucht. Bij dit alles werden verschillende voertuigen beschadigd. Uiteindelijk rijdt het voertuig zich vast in wegenwerken in de Lang Beeldekensstraat die hij tegen

richting in ingereden. Betrokkene wordt aangetroffen als passagier in het voertuig. Hij verklaart meegereden te zijn met medeverdachte die hij kort voordien zou hebben ontmoet. Hij zou onder invloed geweest zijn van alcohol en drugs. Het voertuig blijkt gestolen te zijn te Wommelgem, […] 207 waar het op een oprit van een garage gestald was. De autosleutels bevonden zich in een werfcontainer, waarvan de deur volledig uit het frame werd gehaaid. Voor zover bewezen getuigen de ten laste gelegde feiten van een ernstige normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Overigens ondermijnen dergelijke feiten het veiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen: Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te 7 verlaten. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie-artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Artikel 3 EVRM In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 16.07.2025 en op 19.02.2026, heeft de betrokkene verklaard geen medische problemen te hebben, maar is niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat hij er problemen heeft die hij niet wil specifiëren. Betrokkene vroeg asiel aan in Spanje. Hij heeft er zijn tante. Hij wenst terug te keren naar Spanje. Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Spanje op 29.07.2021, in Zwitserland op 29.04.2024, in Nederland op 10.10.2024 en in Duitsland op 07.06.2024. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgerije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991,§ 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling In strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond. [...]".

1.2. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD
[...]
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op xx.06.2025 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijke veroordeeld kan worden. Op xx/06/2025 verneemt de politie dat een voertuig Land Rover op de openbare weg rondrijdt zonder kentekenplaten. Het voertuig rijdt schijnbaar met hoge snelheid en onder meer ook over de trambedding op de Leien. Wanneer de politie het voertuig aanmaant om te stoppen, neemt deze de vlucht. Bij dit alles werden verschillende voertuigen beschadigd. Uiteindelijk rijdt het 8 voertuig zich vast in wegenwerken in de xxstraat die hij tegen richting in ingereden. Betrokkene wordt aangetroffen als passagier in het voertuig. Hij verklaart meegereden te zijn met medeverdachte die hij kort voordien zou hebben ontmoet. Hij zou onder invloed geweest zijn van alcohol en drugs. Het voertuig blijkt gestolen te zijn te Wommelgem, waar het op een oprit van een garage gestald was. De autosleutels bevonden zich in een werfcontainer, waarvan de deur volledig uit het frame werd gehaald. Voor zover bewezen getuigen de ten laste gelegde feiten van een ernstige normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendommen.
Overigens ondermijnen dergelijke feiten het veiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Artikel 74/11 in de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 16.07.2025 en op 19.02.2026, heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België, maar wenst er geen info over te geven. Hij heeft geen medische problemen maar is niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat hij er problemen heeft die hij niet wil specifiëren. Betrokkene vroeg asiel aan in Spanje. Hij heeft er zijn tante. Hij wenst terug te keren naar Spanje. Wat zijn familie betreft die volgens zijn verklaringen In België wonen en waarover hij geen informatie wilt geven, stellen we vast dat de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.
Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, OnurlGroot-Brittannië; Moie N., Asylum and the European Convention on Human Rights,

Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat een deel van zijn familie op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Spanje op xx.07.2021, in Zwitserland op xx.04.2024, in Nederland op xx.10.2024 en in Duitsland op xx.06.2024. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in 9 strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een Inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, VilvaraJah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991,§ 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond. Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de pleitnota op dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn beroep tegen de eerste bestreden beslissing, nu hij op 14 april 2026 naar Marokko werd gerepatrieerd en deze beslissing volledige uitvoering kreeg.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 april 2026 werd gerepatrieerd naar Marokko. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de daarmee verbonden beslissing tot terugleiding naar de grens hebben aldus hun feitelijke uitvoering gekregen.

Met betrekking tot de in de eerste bestreden beslissing vervatte weigering om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, beschikt verzoeker nog steeds over een actueel belang. Uit de arresten van het Hof van Justitie van 17 juli 2025, C-636/23, "*Al Hoceima*", en C-637/23, "*Boghni*", volgt dat een dergelijke weigering geen loutere uitvoeringsmaatregel is, maar een aanvechtbare beslissing met eigen rechtsgevolgen, in het bijzonder via artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat een dergelijke weigering verbindt aan het verplichte opleggen van een inreisverbod. Het beroep is onontvankelijk wat betreft de beslissing tot terugleiding. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en de erin vervatte beslissing om geen termijn toe te staan, blijft het beroep ontvankelijk.

2.2. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, gelet op artikel 71 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel dat hij uiteenzet als volgt:

"SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN ARTIKEL 6 EVRM

De bestreden beslissingen bevolen het verlaten van het Belgische grondgebied en inreisverbod op grond van de volgende motivering: Dergelijke motivering strookt echter niet volledig met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een bevel tot verlaten van het grondgebied verantwoorden. Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen. Dienaangaande valt er onmiddellijk een bedenkelijke motivering op, immers men stelt letterlijk: "Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op xx.06.2025 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. […] Voor zover bewezen getuigen de ten laste gelegde feiten van een ernstige normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Overigens ondermijnen dergelijke feiten het veiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.". Uit deze motivering kan vooreerst niet worden afgeleid OF verzoeker ook effectief veroordeeld werd voor deze vermeende feiten van diefstal met braak. Het feit dat verzoeker destijds onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd op xx/06/2025 wilt inderdaad nog niet zeggen dat hij hiervoor ook werd veroordeeld ("feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden"). Minstens houdt de motivering dan ook geenszins rekening met de actuele situatie van verzoeker. Men verwijst immers

louter naar het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst – in juni 2025, en wat zoals gezegd nog geen veroordeling impliceert, integendeel – zonder ook maar enigszins te specifiëren wat de afloop van dit onderzoek was. Daaruit blijkt dat de overheid onzorgvuldig handelde bij het nemen van de bestreden beslissingen. Minstens had zij zich moeten vergewissen van de actuele situatie van verzoeker, alvorens dergelijke beslissingen te nemen. Gegevens van juni 2025 kunnen zonder actualisatie toch onmogelijk volstaan om in februari 2026 – hetweze 8 maanden later (!) – dergelijke ingrijpende beslissingen te motiveren. Uit deze motivering kan bijgevolg evenmin worden afgeleid waarom verzoeker dient te worden teruggeleid zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, bij voorkeur desgevallend na afloop van het mogelijks nog te voeren onderzoek. Voor zover het onderzoek nog niet werd afgerond, dient verzoeker overigens eveneens diens rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit opgestarte strafdossier. Enige schuldigverklaring is mogelijks nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed. Een vroegtijdige uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet eens aanwezig kan zijn op diens proces m.b.t. deze beweerde feiten inzake diefstal met braak (hetgeen op zich dan ook een schending is van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs betekenen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering grondgebied en inreisverbod dewelke louter gesteund werden op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld. Het opgelegde inreisverbod zal het eens te meer moeilijk maken om binnen een redelijke termijn terug te keren naar België m.o.o. de behandeling van deze zaak, waarbij zijn persoonlijke verschijning aangewezen is. De schending van artikel 6 EVRM is dan ook bewezen. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

3.1.2. Verzoeker voert een enig middel aan, gericht tegen beide bestreden beslissingen. Hij verwijt de gemachtigde een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 6 van het EVRM. Hij zet uiteen dat uit de motivering niet kan worden afgeleid of hij ook effectief werd veroordeeld. Een aanhoudingsmandaat impliceert geen veroordeling. De gemachtigde steunt op gegevens van juni 2025 om in februari 2026 te beslissen, zonder de afloop van het gerechtelijk onderzoek te specifiëren en zonder zich te vergewissen van zijn actuele situatie. Om die reden kan volgens hem evenmin worden afgeleid waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Een vroegtijdige verwijdering en een inreisverbod van drie jaar beletten hem bovendien aanwezig te zijn op zijn strafproces, wat zijn recht op toegang tot de rechter schendt.

3.2. Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Die wet beoogt de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift de motieven van beide bestreden beslissingen weer en onderwerpt ze aan een inhoudelijke kritiek. Hij maakt dus duidelijk dat hij de juridische en feitelijke overwegingen kent. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Hij is enkel bevoegd na te gaan of die overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dergelijke geschillen betreffen geen burgerlijke rechten en verplichtingen en evenmin de gegrondheid van een strafvervolging (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, *Maaouia t. Frankrijk*; RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoeker kan zich niet dienstig op artikel 6.2 van het EVRM beroepen.

3.3. Verzoeker vertrekt in zijn middel van de premisse dat een vaststelling van gevaar voor de openbare orde een strafrechtelijke veroordeling veronderstelt. Die premisse vindt geen steun in de tekst van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Die bepaling stelt als voorwaarde enkel dat de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Het vermoeden van onschuld belet de gemachtigde niet om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen over het gedrag van een vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Ook het Hof van Justitie oordeelt dat een strafrechtelijke veroordeling niet vereist is en dat de enkele verdenking dat een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit werd gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, de vaststelling van een gevaar voor de openbare orde kan rechtvaardigen (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*, pt. 51 en 52). Het motief dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van diefstal met braak,

inklimming, valse sleutels en bendevorming, vindt steun in het administratief dossier (stuk 44). Uit niets blijkt dat verzoeker hiervan werd vrijgesproken of dat deze beschuldigingen onterecht waren. De motieven met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde vinden dan ook steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker voert het tegendeel ook niet aan, maar beperkt zich tot het opwerpen van een hypothese die hij niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker aanvoert dat de feiten zich acht maanden eerder afspeelden, merkt de Raad op dat verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds in de gevangenis verbleef, waar de beslissingen hem werden betekend.

Verder merkt de Raad op dat een beslissing om niet te vervolgen of om niet in verdenking te stellen op beleids- of opportuniteitsgronden kan berusten en op zich geen vaststelling inhoudt over de feiten. De beoordeling van de belangen verbonden met de handhaving van de openbare orde valt dan ook niet noodzakelijk samen met de beoordeling die aan een strafrechtelijke vervolging ten grondslag ligt (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*, pt. 59).

De bestreden beslissing is niet beperkt tot vaststelling dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Zij beschrijft concreet de feiten van 2 juni 2025: een voertuig zonder kentekenplaten dat op de openbare weg rijdt, aan hoge snelheid en over de trambedding, dat de vlucht neemt wanneer de politie het maant te stoppen, dat verschillende voertuigen beschadigt en zich uiteindelijk vastrijdt in wegenwerken na tegen de rijrichting in te zijn gereden. Zij vermeldt dat het voertuig gestolen bleek te Wommelgem en dat de autosleutels zich bevonden in een werfcontainer waarvan de deur volledig uit het frame was gehaald. Zij verwijst daarnaast naar het aanhoudingsmandaat wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en bendevorming.

Verzoeker betwist de juistheid van geen enkel van deze feitelijke gegevens. Hij voert niet aan dat de gemachtigde zich op onjuiste gegevens heeft gesteund of dat zij die verkeerd heeft weergegeven.

De gemachtigde heeft aldus een eigen beoordeling gemaakt van de ernst van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten. Dat zij daaruit heeft afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is niet kennelijk onredelijk.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT